

FANDA

model z vůle Boží

HELENA FILČÍKOVÁ

Hezky se uč, říkají rodiče, ať z tebe něco je! Jenže, kdyby se František Beneš hezky učil, nezažil by dobrodružství, které ho vystřelilo na druhý konec Zeměkoule a postavilo nohama na zem. Možná by si taky nevšiml, jak mu je Bůh blízko. Však čtěte a uvidíte.

Baví tě učit se?

Baví. Já totiž udělal maturitu až na třetí pokus. Což je výhoda :-), protože matiku jsem se naučil tím trojím opakováním fakt dobře.

Kdo tě živil, když jsi nechodil do školy?

No, já v tu dobu právě začal s modelingem. Jsem moc rád, že o tom můžu mluvit s někým věřícím, protože můžu říct, že to bylo Boží řízení. Protože jsem třikrát neudělal maturitu z angličtiny, měl jsem tři čtvrté roku na studium, ale jak říkáš, musel jsem se nějak živit. Našel jsem si brigádu ve skladu, kam jsem jezdil každé ráno tramvají. Během jednoho měsíce se mi pětkrát stalo, že mě v ní oslovil někdo od modelingové agentury a dal mi vizitku, abych přišel na casting. To už celkem vypadalo, že se mi někdo snaží něco říct :-). Tak jsem do všech těch agentur zašel a hned ode všech dostal smlouvu k podpisu.

Jak vypadá casting?

Přijdeš, vyplníš osobní dotazník včetně tvých koníčků a zájmů. Pak si popovídáš

s bookerem, to je člověk, který vyhledává modely, kterého zajímá, jak reaguješ a jak působíš. V modelingu je totiž nejdůležitější, jestli působíš lidsky a vzbuzuješ sympatii. Potom tě změří, zváží, udělají pár základních fotek a pak ti dají vědět, jestli tě berou nebo ne. Vyprávěl jsem to kamarádce, která v tu

dobu pracovala v časopise Vogue, a ta říkala „A byl jsi v agentuře Elite? Ta je naše nejlepší.“ Takže jsem zašel ještě tam a opravdu mě vzali. Ptal jsem se, jestli se modelingem užívám, protože mě moc nezajímalo být modelem, ale mít práci. Řekli, že v Česku těžko, že bych musel do Asie. Tak jsem si o tom něco málo zjistil, podepsal jsem smlouvu a za měsíc letěl do Číny.

To zní dobrodružně. Propadnout z angličtiny a vydat se do světa!

Bylo to hodně naivní. Bylo mi devatenáct a říkal jsem si, že mě tu nic nedrží, tak co bych to nezkusil. Odletím na půl roku a uvidím. Takže jsem poprvé v životě sedl v Praze do letadla a v Londýně na mě čekala zásadní výzva: najít, odkud letí spoj do Hongkongu. Tam jsem vypadl do světa plného čínských znaků, kde naštěstí, kvůli koloniální minulosti, měli všechny nápisy i v angličtině. S lidmi jsem se dorozumíval tak, že jsem si přes google překladač našel, co chci říct, pak jsem dal tomu člověku mobil, aby mi odepsal, a nějak jsem se dorozuměl.

Takže tě přijala čínská agentura a začal jsi vydělávat těžký prachy?

Když podepíšu smlouvu, agentura se zaváže, že se o mě půl roku bude starat. Seženou mi práci, bydlení a já pro ni budu vydělávat. A až splatím peníze za pobyt a letenky, pak už si vydělávám pro sebe. Nevěděl jsem ale, že většinou se povede jen tak tak zaplatit ty základní náklady a že málokdo přede mnou odjížděl s vydělkem. Říkal jsem si, no tak co, alespoň o mě bude půl roku postaráno :-).

Já si to vůbec neumím představit, jak český Fanda přijede mezi Číňany a s google překladačem v mobilu dobývá svět modelingu :-).

Neuměl jsem jazyk, neuměl jsem modeling, nevěděl jsem, jak pózovat a vlastně jsem ani nerozuměl, co po mně chtějí. Agentura mě poslala hned druhý den někam do vnitřní Číny a já jsem si myslel, že jedu jen na casting a večer se vracím. Jenže já jel na měsíc a vzal si s sebou jen pas a peněženku. Ten člověk, co tam na mě čekal, volal zpátky, jestli si z nich dělají legraci, že jsem úplně nepoužitelný. Ale já jsem se snažil všechno nahradit vstřícností a láskou k bližnímu, vnitřně jsem byl sice v háji, ale navenek se usmíval a podle možností komunikoval. Tohle je obměkčilo, viděli ve mně lidský potenciál. Řekli mi ale, že na sobě musím zapracovat, jinak že mě musí vyhodit.

To je situace na zhroucení, jak jsi to přežil?

Já hned po týdnu volal s bookem domů, že jsem asi úplně v háji. Jenže co oni mohli dělat?

Nebohej kluk z Aše na druhé straně světa a co oni s tím? Táta mi ale řekl kouzelnou větu. „Hele, je skvělý, že ses do toho pustil. Svěř to Bohu a všechno, co děláš, dělej v lásce.“ A já si uvědomil, že jsem v tom stre-zapomněl na Boha. Jel jsem jen na sebe. Když jsem položil telefon, tak jsem se pomodlil růženec a odevzdal všechno Bohu. Nic horšího, než že pojedu domů, se mi nemůže stát.

Druhý den jsem vstal s lehkostí a jel na castingy a všude jsem uspěl, i když věděli, jak na tom jsem, ale působil jsem otevřeně a vyrovnaně, a to prý převážilo. Řekli, že s takovým člověkem se dá strávit den, protože pracovat s nějakou primadonou je otrava. Tam jsem potkal skvělého fotografa, který se mnou měl svatou trpělivost. Každou pózu, kterou jsem udělal, mi opravil a řekl, ať si ji zapamatuji pro příště. To normálně fotografové nedělají. Jenže tomuhle jsem stál za tu práci, co se mnou měl, protože viděl, že bych mohl být dobrý. Já jsem si díky němu vytvořil svých sedm základních póz, a ty jsem postupem času upravedl na další a další.

Po půl roce mi v agentuře řekli „King kong of posing“ :-)) a učil jsem ostatní modely, jak na to. Před odjezdem mi řekli, že nikdy na žádném mužském modelu nevydělali tolik jako na mě. Pro mě to byl důkaz, že když jsem začal milovat lidi kolem a řekl si: Hledejte nejprve Boží království a ostatní vám bude přidáno, že to prostě funguje. Ono to vypadá jako takový křesťanský kýč, ale prostě se to stalo.

Jak to dopadlo s tou angličtinou?

Tu jsem se pak naučil během měsíce. Všichni z těch agentur byli Číňani a mluvili dobře anglicky. Taky jsem bydlel v bytě s pěti holkama, které byly z amerického kontinentu, a ty nezavřely pusy. Poradily mi, ať si nainstaluju jazykovou apku Duolingo a cvičím. A v jednu chvíli se mi to v hlavě jako by přeplo a tohle všechno spolu s tou strašnou školní angličtinou mi umožnilo, že jsem začal rozumět a pak i mluvit.

Tohle je ale čistě klučiči dobrodružství. To by se v IN! doporučit nedalo.

To ano, to je hodně jiné. Po holkách je větší poptávka a chce se toho po nich víc, protože mají víc co ukázat. My jsme třeba byli placeni za to, že jsme chodili do klubů. Objednali si nás a my tam jen byli a bavili se a ten klub tím získal prestiž. Byl exkluzivní tým, že tam chodili modelové z Evropy. U nás by lidé taky rádi chodili do podniku, kde se potkají třeba s herci nebo zpěváky. Takhle pro Číňany funguje svět modelingu. Muži jsou rádi, když se jim věnuje hezké děvče, pak už je ale na hodnotách té které modelky, jestli tomu člověku bude dělat společnost jen večer, nebo i přes noc. Se mnou tam bylo spousta správných holek, které to v pohodě ustály.

Některé nabídky k focení mohou být trochu za hranou. Odmítl jsi něco?

Ano, hodněkrát. Člověk mohl v klidu odmítnout práci, která mu neseděla. Nikdy jsem například nefotil prádlo, natož akty. Jen jednou, než jsem se zorientoval v té angličtině, jsem vzal práci v nějakém gender projektu, kde mě převlékli za holku. To mi bylo hodně nepříjemné, ale řekl jsem si, že to budu brát jako divadelní roli a prostě zahraju holku. Bylo to pro mě ale upozornění, abych si pořádně četl zadání práce, protože příště už by to mohlo být horší.

Ty jsi věřící od malička?

Ano, já víru dostal od rodičů, ale myslím, že člověk musí zažít něco takového jako já, aby si ji osvědčil, aby poznal, že Bůh je pro něj důležitý a mohl se na něj spolehnout. Moje zkušenost s odevzdáním je tak velká, že já už teď automaticky odevzdávám všechno, každý den. A jsem v klidu a bez stresu.

Zaujala mě ta moudrá rada tvého tatínka, řekni mi něco o rodičích.

Tatínek je z Aše a maminka z Prahy, ale poznali se spolu v Příchovicích. Spojila je hudba, protože jsou oba muzikanti a po svatbě spolu začali žít v Aši. Manželství mých rodičů považuju za skoro dokonalé. Tu jejich zralou lásku, čistou úctu a neokonečnou věrnost. A nemusí o tom mluvit. Stačí je vidět, jak se respektují, jak se na sebe s láskou dívají a jak se tolerují.

Kde tady v Praze bydlíš? Už sis modelingem vydělal na byt :-)?

Bydlím s pěti klukama na bytě, kterému říkáme italsky casetta – domeček. Je to ta-

kový projekt pro mladé z Hnutí fokoláře. Byt se už asi dvacet let předává mezi kluky z generace na generaci. Staráme se společně o byt, nákupy, vaříme, jsme taková chlapská domácnost. Nechybí ani párty život, ani duchovní rozměr. Jsme tam jeden pro druhého a podržíme se, když je třeba. Je to jednoduché, ale ne povrchní. Občas se někdo ožení, tak přijde někdo další. Já jsem se teď taky zasnoubil, tak to budu já, kdo odejde.

Snoubenka modela, to může být složité.

Pro ni je to náročné, ale ona je trpělivá a moudrá. Seznámili jsme se před tím, než jsem letěl pracovat podruhé do Číny, sice jen na tři měsíce, ale ona mě tam držela nad vodou. Volali jsme si každý den. Opravdu jsme si alespoň dvě hodiny povídali. Probrali jsme snad všechno na světě. Ve vztahu je komunikace hodně podstatná a já vidím, že na tom teď náš vztah stojí.

Za rozhovor děkuje a přeje hodně radosti Helena

Foto: Archiv Františka Beneše